

Ligprædiken
ved begravelse af

Hans Olav E. Okkels

* 3 november 1935 † 10 marts 2019

fra Hygum kirke
den 16 marts 2019

Så langt som Østen er fra Vesten, har han fjernet vore Synder fra os. Som en Fader forbarmer sig over sine Børn, forbarmer HERREN sig over dem, der frygter Ham (Ps. 103,12-13).

DDS 8, 441, 598, 223 og 218

En *mand* er død! En syg, gammel mand er *død*. Dér ligger han og ånder ikke mere. Og det er helt forfærdeligt! Det siger jeg ikke bare, fordi den mand var min Far; ikke bare, fordi han havde familie og stod i relation til mange andre mennesker. Nej, det er en mand, skabt i Guds billede, der er død.

De fleste af os har før været i nærheden af døden. Vi har mange gange læst om kendtes og ukendtes død, og lur mig, om der ikke er noget i os, der prøver at gemme det væk i pæne omskrivninger, - en del af os forsøger at *normalisere* døden: "den vej skal vi jo alle...", og så tror vi, at *vi(!)* kan bedømme, om det er urimeligt og unfair, eller om det er en *naturlig* afslutning på livet...

Men vi tror for lidt om os selv, hvis vi tænker, at vi kun indgår i et biologisk kredsløb. Og vi tror for lidt om Gud, hvis vi betragter Ham som et begreb, som en rollator for det svage sind på flugt. Han er en Fader i langt højere grad, end vi forstår eller selv kan være. Vi behøver ikke anstrenge os, for at få Gud Faders opmærksomhed:

Mens salmisten ser på himmelens uendelige stjernevrimmel, skriver han: "*Hvad er et menneske, at Du kommer ham i hu, et menneskebarn, at Du tager Dig af ham*" (Ps. 8,5). Til forskel fra alt andet har Gud skabt os alle i sit eget billede, og vi har haft hans opmærksomhed fra første begyndelse og under hele vor livsvandring, - hvor langt vi så end er nået. Det var også Fars tro om sit eget liv her på jorden - som barn og voksen, som ægteemand og familiefar, som præst - og i livets andre relationer og opgaver: at han stod under Guds kærlige bevågenhed.

Men så kom døden og tog Fars liv. Døden er en røver og en terrorist. Og nu har døden igen holdt et grumt spejl op foran os, for Far ånder ikke mere. Hans livsvandring er slut. En mand er død *med alt, hvad han bar i sig!*

Far vidste godt at han skulle dø, og at det kunne komme hastigt. Han tænkte meget på os, der ville blive ladet tilbage... Døden bryder fælleskaber!

Vi tilhører ikke os selv. Vi tilhører vore forældre og søskende, vore ægtefæller og børn på en særlig måde, men vi er også bundet sammen med venner og naboer og tilhører et folk på denne jord. Men alle disse fælleskaber bliver ødelagt, når døden viser sit grimme fjæs.

Når vi spiser aftensmad sammen, når vi synger fællessang eller holder hinanden i hånden, så rummer det i al sin kraft kun en jordisk afglans af det fællesskab, som Gud skabte os til med Ham og hinanden, - dét som er Hans himmelske mål for os.

Far vidste ikke bare, *at* han skulle dø – Han vidste også *hvorfor*: Han var en synder...

Vi kender det fra os selv. Vi elsker *ikke* Gud af hele vort hjerte, sjæl og sind – *ej heller* vor næste som os selv. Sådan var det også for Far. Og *syndens løn er døden* (Rom. 6,23). Synden og døden bryder *alle* fællesskaber – alle på jorden og i himlen. MEN: ”*Så langt som østen er fra vesten har Han fjernet vore synder fra os*”. I sin Faderlige kærlighed ”*forbarmer Herren sig over dem, der frygter Ham*”.

Nu kunne man tænke, at det bare er salmistens poetiske udtryk, en narresut uden egentlig og ægte trøst. Men sådan er det ikke! For der var en *anden* mand, der døde. Ikke fordi *Han* var en synder, ikke fordi *Han* skulle lønnes med døden. Men Guds Søn lod sig føde – og døde *for os..., i vores sted..., for vore overtrædelsers skyld...* – ”*for at vi, hvad enten vi er vågne eller sover, skal være sammen med Ham*” (1. Thess. 5,10). En anden mand døde...

Vi er kommet ind i Fasten og har vendt blikket mod Jesu lidelses vej, Hans lydighed indtil døden på korset, og det er *dét*, det hele handler om: en *anden* mand døde! Og ikke nok med det – vi ser det i lyset af Påskens evangelium: at Jesus Kristus opstod fra de døde.

Paulus skriver i Rom. 6: ”*Er vi døde med Kristus, da tror vi, at vi også skal leve med Ham, for vi ved, at Kristus er opvakt fra de døde*” (Rom. 6,8-9). Læg mærke til, hvad han skriver! - Hvorfor har vi lov at tro det? Hvorfor kan vi have et håb om LIV med Kristus? Jo, fordi vi *ved*, at Kristus er opvakt fra de døde. Han havde selv mødt Ham på vejen til Damaskus. Apostlene så ikke bare den tomme grav, men også den opstandne Herre Jesus Kristus selv, og det gjorde over 500 andre også (1. Kor. 15,6): ”*Vi ved, at Kristus er opvakt fra de døde og ikke mere dør*”, skriver Paulus.

Det kan han skrive, fordi synden er sonet. Døden er ikke mere herre over Jesus. Døden kan ikke længere bryde fællesskabet for den, der er død med Kristus. Hvad enten vi er vågne eller sover skal vi leve med Kristus (1. Thess. 5,10).

Far prædikede gerne om dåben og nadveren, nådemidlerne, der forener os med Kristus. Gennem dem fjerner Gud vore synder fra os, *så langt som østen er fra vesten* – det er ret langt!

Gennem dåben og troen bliver vi ét med Jesus Kristus og vokser sammen med Ham så fuldkomment, at vi ikke bare kan glæde os over *Hans* opstandelse, men selv har lod og del i den. Hans sejr over døden er også *vor* sejr. Døden er ikke længere herre over os. Jo, døden er stadig en røver og en terrorist, og de fleste af os bliver bange for døden, men fordi Gud lod det blive Påske, er døden underlagt Jesus og nødt til at tjene Ham!

I vor angst over for døden vender vi os måske til læger og sundhedsvæsenet eller til kunstens forvandlende kraft, eller vi drukner uroen i arbejde, oplevelser og støj. Men døden forbliver unaturlig og grim, og over for den er vi magtesløse. Jesus opstod derimod og vandt sejr over døden, og nu er døden magtesløs over for Ham – og altså over for os, når vi er i Ham! Så er døden kun en søvn, mens vi venter på at høre Jesu stemme på den yderste dag. Gennem dåben og troen genoprettes det fællesskab, som synden og døden brød. Så har vi lov at leve med Kristus – og *ikke mere dø!*

Far lærte os en salme af Kingo, og den handler om vor menneskelige svaghed og afhængighed af Gud, om synden og om vore hjerters hårdhed, men også om den trøst, der er i Jesu død og sår, og som bærer os gennem død til evigt liv og fællesskab. Se, det er vigtigt og en stor grund til taknemmelighed og lovsang. Den salme valgte Far også her i menighederne, og vi skal snart synge den sammen.

Vi begyndte i Ps. 103, og der skal vi også slutte med en opfordring: *”Min sjæl, lov Herren, og alt i mig love Hans hellige Navn! Min sjæl, lov Herren og glem ikke alle Hans velgerninger. Han som tilgiver Dig alle dine misgerninger og læger alle dine sygdomme, Han som udløser dit liv fra graven og kroner Dig med miskundhed og barmhjertighed...”* (Ps. 103:1-4)!

En mand er død, men en anden mand døde i hans sted, længe før Far blev født. Vi skal alle dø en gang, men en anden mand døde i vores sted, længe før vi blev født.

Amen, Halleluja!